

Proloog

Hoewel hij als journalist voor hetere vuren heeft gestaan, voelt hij nu een heuse spanning die zich langzaam in zijn lichaam opbouwt naarmate hij de contouren van de stad Amsterdam nadert.

Het is een gure zondagmiddag in januari 1867. Ongeveer een week geleden maakte hij in de Amsterdamse Schouwburg na afloop van een voorstelling een afspraak met de gevierde toneelspeelster Suzanna Nannette Sablairolles. Hoe hij het heeft gedurfd om haar aan te spreken na ontelbaar veel bitse afwijzingen is hem werkelijk nog steeds een raadsel. Maar hij deed het en dat voelt nog steeds uitermate goed.

Na afloop van de enorme zware rol als *Marion Delorme* in *De Markiezin van Senneterre* van *Mélesville-Duveyrier* die zij met verve speelde, zag hij haar in de foyer op weg naar de uitgang. Even stond ze alleen, maar direct daarna was ze alweer in gezelschap van haar tegenspeler Pierre Morin en een kleine gebochelde man die zij blijkbaar kende. Op dat ene momentje dat ze daar alleen stond, was hij op haar af gestapt. Hij stelde zich beleefd, zelfs wat onderdanig, voor als journalist Pieter Staal, recensent van het *Algemeen Handelsblad*. Hij zag aan haar gezicht dat ze wel wist wie hij was.

‘Heeft u deze week een momentje vrij waarin wij samen wat intensiever op uw carrière in kunnen gaan?’ Even leek het of ze zijn verzoek opnieuw wilde afwijzen. Ze keek hem niet aan. Terwijl ze tegen hem sprak, zochten haar ogen wat onrustig de foyer af. Haar antwoord gaf de indruk dat ze snel van hem af wilde. Zonder ook maar enige interesse in hem te tonen zei ze: ‘Komt u op mijn verjaardag 13 januari aanstaande maar naar mijn woning op de Reguliersgracht 261. Dan zal ik kijken of ik wat minuutjes voor u vrij kan maken.’ Hoewel “wat minuutjes” een rekbaar begrip was en een verjaardag nu niet direct het juiste en grootste interview zou opleveren dat hij in gedachte had, noemde hij toch snel haar adres, terwijl ze zonder hem verder te groeten snel bij hem vandaan liep om Pierre Morin tegemoet te lopen.

Hij keek haar na. Blijkbaar was ze in de haast haar bloemen vergeten die na afloop van de voorstelling onder luid applaus vanuit het publiek

op het toneel waren gegooid. Met zijn armen vol bloemen, die ze met een sjaaltje bij elkaar had gebonden tot een boeket, liepen ze samen met de kleine man druk pratend naar de artiestenuitgang waar een rijtuig op hen wachtte.

Later had hij haar nog een bevestiging gestuurd van het korte gesprek en de gemaakte afspraak om er zeker van te zijn dat het ook zou doorgaan.

Vanmorgen is hij al bijtijds vertrokken, bang om niet op de afgesproken tijd aanwezig te kunnen zijn. Haar grootse carrière op toch betrekkelijk jonge leeftijd zal het uitgangspunt worden van zijn interview.

Hij heeft het opgezocht, ze is vandaag dus achtendertig jaar geworden. Daarvan, zo vermoedt hij, heeft ze er zeker drieëndertig van op de planken gestaan, gezien de kinderrolletjes die haar al op jeugdige leeftijd werden aangeboden. Hoewel hij haar tegenspeler Pierre Morin niet zo hoog aansloeg als Sablairolles zijn zij juist samen door de jaren heen van groot belang geweest voor het toneel en de publieksaandacht. Juist zij samen trokken volle zalen.

In zijn aantekeningen - hij zoekt het nog even op - staat dat zij samen al in 1848 open doekjes kregen als jong “toneelstel” waardoor juist het publiek van hun leeftijd in die tijd de weg naar het theater had gevonden. Hij loopt al wat langer mee en weet nog goed dat hij als toenmalig recensent van de *Rotterdamsche Courant* de rollen als “pikant en vlot” had beschreven. Toen hij hen na afloop van de voorstelling tijdens een persbijeenkomst benaderde met de vraag of er ondanks het leeftijdsverschil van zo’n tien jaar zich iets moois tussen hen ...